

ת"ד (תל אביב) 3928-11-23 - מדינת ישראל נ' ברוך וילקר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

17 יולי 2025

ת"ד 3928-11-23 מדינת ישראל

נ' וילקר

לפני כבוד השופט שי שלהבת

מדינת ישראל

המאשימה

בעניין:

ע"י בא כוחה עו"ד

נגד

ברוך וילקר

הנאשמים

ע"י בא כוחו עו"ד נפתלי

גזר דין

רקע וטיעוני הצדדים

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות, עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"); התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה; חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ופניה ימינה של בקשת חדה, עבירה לפי סעיף 42 לתקנות התעבורה.

בתחילה עמדה כנגד הנאשם עבירה נוספת של אי מסירת פרטים בתאונה עם נפגעים, עבירה שנמחקה על ידי המאשימה בכתב אישום מתוקן שהוגש.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 24.7.22, נהג הנאשם ברכב ברחוב דובנוב והתקרב לצומת עם רחוב מאנה (להלן: "הצומת"). ברחוב דובנוב סמוך לצומת, מסומן לרוחב הכביש מעבר חציה וכן תמרור 306 המורה על מתן זכות קדימה להולכי הרגל החוצים. אותו זמן חנתה הגב' פלונית (להלן: "המעורבת") את רכבה ברחוב דובנוב, סמוך לצומת בצידו השמאלי של מעבר החציה כששני הגלגלים הקדמיים של רכבה על המדרכה והאחוריים על הכביש. המעורבת ירדה מרכבה, פתחה את תא המטען ונעמדה עם גבה לכיוון הרכב בו נהג הנאשם. הנאשם פנה פניה רחבה ימינה בצומת מבלי שהיה סמוך לשפה הימנית בכביש ופגע במעורבת אשר עמדה בתחום מעבר החציה. כתוצאה מהתאונה נגרמה למעורבת חבלה של ממש בדמות שבר תלישה בברך שמאל, עברה ניתוח ואושפזה למשך שלושה ימים.

עמוד 1

במסגרת הטיועונים לעונש, ציינה ב"כ המאשימה שהמעורבת הייתה במהלך החודש השביעי להריונה בעת התרחשות התאונה, דבר אשר לא צוין בכתב האישום ומשנה לגישתה את רף הרשלנות. לשאלת בית המשפט הסבירה כי בעת הכנת כתב האישום, כללו המסמכים הרפואיים הרלוונטיים התייחסות להריון ואינה יודעת להסביר את אי ציון הדבר בכתב האישום. לדברי ב"כ המאשימה, אפשר שהדבר נבע מכך שעובדת הריונה של המעורבת צוין בשורה קטנה. ב"כ המאשימה, טענה כי רשלנותו של הנאשם הנה ברף הבינוני לאור עריכת פניה רחבה מבלי שהיה סמוך לשפה הימנית של הכביש כשהמעורבת עומדת בתחום מעבר החציה. כן הפנתה לנזק שנגרם למעורבת אשר התהלכה במשך 10 חודשים תוך היעזרות בקב"ים, נפסקו לה 15% נכות מאת הביטוח הלאומי, בדיקה שערכה מעידה על נזק ועברה ניתוח נוסף לאחריו חזרה ונעזרה בקב"ים במשך מספר חודשים. לגישת המאשימה, תשלך התאונה על המשך חייה של המעורבת. לעניין עברו של הנאשם פרטה ב"כ המאשימה, כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1960, לחובתו 46 הרשעות, מהן אחת בעשור האחרון. בהתייחס למתחם הענישה הראוי, לפסיקה תומכת בגישה מחמירה ולכלל נסיבות התאונה, עתרה המאשימה להטלת פסילה בפועל לתקופה של 12 חודשים, פסילה מותנית, קנס, התחייבות ופיצוי למעורבת.

המעורבת, תיארה בהתרגשות ניכרת את השלכות התאונה על חייה. מטעמי צנעת הפרט לא יפורטו דבריה, אך בתמצית ניתן לומר כי נגרם לה נזק פיסי שהצריך טיפולים רפואיים רבים ותוצאותיו מורגשות היטב, השתנה לחלוטין מסלול הקריירה בו הייתה עובר לתאונה ונוצרו קשיים משמעותיים בכל הנוגע לטיפול בילדה הרך ובהסתברות להריון נוסף. המעורבת הדגישה כי אין לה רווח מההליך וביקשה למנוע את המשך נהיגתו של הנאשם.

ב"כ הנאשם, הפנה לכך שמדובר בתאונה משנת 2022, בתחילה נסגרה הבדיקה המשטרית בענינה בשל חוסר ראיות ולאחר מכן נפתחה מחדש, ככל הנראה לאור בקשת המעורבת. עוד הוסיף כי במסמכים הרפואיים שצילם מתיק החקירה אין כל אינדיקציה לניתוח שני שעברה המעורבת או לנכות כלשהיא. באשר לנסיבות התאונה, הצביע ב"כ הנאשם על כך שלנאשם יוחסה רשלנות ברף הנמוך יותר של נהיגה בחוסר זהירות ולכך שמחומר הראיות שבתיק החקירה, ניתן לראות שרכב המעורבת עמד על המדרכה בצורה אסורה ולא תקינה בעוד שהמעורבת הייתה עם הגב למעבר החציה והלכה לאחור. לגישת ב"כ הנאשם עולות נסיבות התאונה האמורות מדבריו של עד ראיה ניטרלי שאף ציין שהנאשם נסע במהירות איטית מאוד. לעניין עברו ונסיבותיו האישיות של הנאשם, הפנה ב"כ לכך שבמהלך ותק נהיגתו הרב לא היה מעורב מעולם בתאונות דרכים, במהלך חמש השנים האחרונות נרשמה לחובתו הרשעה תעבורתית אחת קלה ביותר והוא נזקק לרישיון נהיגתו. עוד הוסיף כי הפסיקה שהציגה המאשימה מתייחסת לעבירה של נהיגה ברף רשלנות מסוג קלות ראש ולשאלת בית המשפט חידד שהפגיעה שנגרמה למעורבת הנה תוצאה של אשמה התורם בשל התנהלותה.

הנאשם, גרס שרשלנותו מזערית ביותר; הצביע על כך שבתמונה הנמצאת בחומר החקירה, ניתן לראות אותו עומד ליד הרכב ועל כך שהמעורבת קיבלה מכה ברגל בעת שהלכה אחורנית. הוא איחל החלמה שלמה למעורבת וביקש התחשבות הן לאור עברו והן לצורך שמירת רישיון נהיגתו הדרוש לו לצורכי עבודתו.

המאשימה הגישה במסגרת ישיבת הטיעונים לעונש את גיליון הרשעותיו התעבורתיות של הנאשם. באמצעות המאשימה הוגשו מטעם המעורבת מסמכים רפואיים בנוגע למצבה הרפואי המעורבת ומכתב שנשלח לבאת כוחה מטעם אגף התנועה במחוז ת"א. ההגנה הגישה תמונה שצולמה לאחר האירוע ובאישור בית המשפט, סרקה למערכת נט המשפט את הודעת משטרת ישראל בדבר ההחלטה שלא להעמיד את הנאשם לדין.

ראיות לעונש

עיון בגיליון הרשעותיו התעבורתיות של הנאשם מלמד כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1960, לחובתו 46 הרשעות תעבורתיות, אף אחת מהן לא בעשור האחרון. לא נמצאו בעברו של הנאשם הרשעות הקשורות למעורבות בתאונות דרכים.

עיון במסמכים שהוגשו המתייחסים למצבה של הנפגעת, מלמדים, ככל הניתן תוך הפחתת הפגיעה בצנעת הפרט, כי בבדיקה האחרונה שנערכה במרכז הרפואי ע"ש סוראסקי ביום 22.5.25, עלה שהמעורבת עדיין סובלת בכאבים לאורך רגל שמאל כולל בברך שמאל, נמצאו שינויים פוסט ניתוחיים ידועים וקיים קרע קטן במניסקוס הלטרלי. בפרק ההמלצות, נכללים ביצוע בדיקת MRI, פיזיותרפיה, פילאטיס וחופשת מחלה לתקופה של שלושה חודשים מיום 1.3.25 ועד יום 1.6.25. עוד עלה מסיכום הביקור הרפואי בו צוינה הבדיקה האמורה, כי במהלך מרבית בדיקותיה ממועד התאונה, סבלה המעורבת מכאבים ונעזרה בפיזיותרפיה.

הן מהסיכום הרפואי האמור והן ממכתבו של פרופ' אלי שטיינברג מיום 22.10.24 שצורף, עלה כי המעורבת עברה שני ניתוחים, הראשון למחרת התאונה לצורך קיבוע השבר בברך והשני ביום 19.2.24 "ניתוח ארטרוסקופי בברך שמאל".

פרופ' שטיינברג קבע במכתבו כי להערכתו עומדת נכותה הכוללת של המעורבת כתוצאה מהתאונה על 19%. לגישתו, בגין חוסר היציבות הקדמית אחורית בברך, זכאית המעורבת ל-10% נכות וכך אף בגין הקרע במניסקוס הפנימי. לאחר מכן פסק שלמעורבת אך נכות צמיתה של 5% בגין הנזק שנגרם למניסקוס החיצוני. עוד הוסיף פרופ' שטיינברג כי בתאונה סבלה המעורבת מפגיעת מעיכה של הברך השמאלית, הניתוח שעברה השיג את מטרתו בנוגע לאיחוי השבר, אולם אין משמעות הדבר שכל הרקמות הרלוונטיות חזרו לקדמותן, דבר המסביר את חוסר היציבות.

עיון במסמך שיצא מאת המרכז הרפואי ע"ש סוראסקי ובמכתבו של פרופ' שטיינברג מחדד כי במועד הגשת כתב האישום במערכת נט המשפט, 8.11.23, טרם עברה המעורבת את הניתוח השני מהשנים שעברה.

עיון במכתב שנשלח לבאת כוחה של המעורבת, מלמד כי הנו מיום 17.7.23 ולפיו במענה לפנייתה ולאחר עריכת השלמת חקירה המליץ בוחן תנועה "להעמיד לדין את נהג המרצדס הפוגע", קרי

הנאשם.

עיון ב "הודעה בדבר החלטה שלא להעמיד לדין" - שנסרקה על ידי ההגנה מלמד כי נערכה ביום 14.9.22 וממוענת מאת משטרת ישראל לנאשם. בהתאם להודעה "לאחר שחקרנו בנסיבות התאונה. התיק נגדך נסגר. עילת הסגירה היא: לא נמצאו ראיות מספיקות להעמדתך לדין."

ניתוח והחלטה

בתחילת הדברים יש להבנתי להתייחס לציון הריונה של המעורבת במהלך התאונה על ידי המאשימה במסגרת הטיעונים לעונש, ללא ציון הדבר במסגרת כתב האישום וכן לטענות ההגנה בהסתמך על חומר הראיות בתיק.

הבחינה האמורה תיערך תוך התייחסות להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), העוסק באופן קביעת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומורה:

(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי.

באשר לציון עובדת הריונה של המעורבת בעת התאונה במסגרת הטיעונים לעונש, דבר אשר לא נרשם בכתב האישום ומשנה לגישת המאשימה את רף הרשלנות, ציינה כאמור ב"כ המאשימה בהגינותה כי בעת כי בעת הכנת כתב האישום, כללו המסמכים הרפואיים הרלוונטיים התייחסות להריון ואינה יודעת להסביר את אי ציון הדבר בכתב האישום.

עיון במערכת נט המשפט, מלמד כי במסגרת ההליך נערכו שמונה ישיבות עובר לשיבת הטיעונים לעונש, ארבעה ישיבות נערכו בטרם מתן תשובת ההגנה לאישום לצורך ניהול מגעים בין הצדדים,

בישיבה החמישית מסרה ההגנה כפירה וההליך נקבע להוכחות, בישיבה השישית שהייתה קבועה לניהול הוכחות לא התקיימו ההוכחות לאור התנהלות ההגנה עליה הוטלו הוצאות בגין כך, בישיבה השביעית חזר הנאשם מכפירתו והוגש כתב אישום מתוקן בו הודה.

מהאמור עולה כי עובדתית, היו למאשימה די הזדמנויות לתיקון כתב האישום (בין אם לפי שיקול דעתה הבלעדי ובין על דרך של הגשת בקשה בעניין לבית המשפט) על דרך הוספת הריגה של המעורבת, לו סברה שהדבר רלוונטי לרשלנותו של הנאשם ולמצער לנזק שנגרם למעורבת.

סעיף 40(ד) לחוק העונשין מורה:

"בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה."

להבנת חשיבות ניסוחו של כתב האישום בידי המאשימה ניתן לפסיקת בית המשפט העליון במסגרת **רעפ 2581/14 אסף יקותיאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.2.15)

"כתב האישום הוא המסמך המכונן של ההליך הפלילי [השוו: סעיפים 67, 95א(ו-143 לחוק סדר הדין הפלילי. כן ראו יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים 915 ו-1504 (מהדורה מעודכנת, 2009); גבריאל הלוי תורת הדין הפלילי ב 485 (2011)]. זהו המסמך עימו נדרש הנאשם להתמודד. הוא המגלה לנאשם מהם המעשים או המחדלים המיוחסים לו ומהן הנסיבות המפלילות שאפפו אותו. הוא אף מודיע לנאשם מיהם העדים העתידים להעיד כנגדו ובאלה עבירות הוא נאשם, ומאפשר לו להעריך את ה"סיכון" הרובץ לפתחו. במובן זה, כתב האישום שוטח בפני הנאשם את עיקר עמדתה של המאשימה, ומאפשר לו להיערך להליך הפלילי ולכלכל את צעדיו. כתב האישום מקים עבור הנאשם "חומת בטחון המבודדת את המשפט מפני נתונים וטענות חיצוניים שאינם חלק מתחום המחלוקת" [ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, [פורסם בנבו] פסקה 42(4.9.2007) (להלן: עניין קליין)]. כן ראו: ע"פ 88/58 קייזר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יב 1628, 1634 (1958)]. בכך מאוזן במידה מסוימת יתרונה המובנה של התביעה בגדרו של ההליך הפלילי [השוו: ע"פ 8080/12 מדינת ישראל נ' אולמרט,

[פורסם בנבו] פסקה 3 לחוות דעתי (6.7.2014)]. לנוכח מאפיינים אלו של כתב האישום, ברי כי נדרשת הקפדה של ממש על ניסוחו. "לאופן בו מנוסח כתב האישום ישנה השפעה מהותית על יכולתו של הנאשם להתגונן מפני האישומים נגדו" [ע"פ 7150/06 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 35 לפסק דיני (26.6.2008) (להלן: עניין פלוני)]. ניסוח בלתי מוקפד של כתב האישום עלול לשבש את הגנת הנאשם. ניסוח שגוי עלול לגרום להתגוננות בלתי אפקטיבית, להתגוננות מפני עניינים בלתי רלוונטיים או ל"הפקרת" קו החזית העיקרי."

לסוגיית משמעות הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום, ניתן לפנות לקביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.10.2014) (להלן: "עניין

ח'טיב")

"הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה היתה להיות לו לעזר או להקל עמו."

עוד ניתן להפנות לקביעת בית המשפט העליון בעניין חטיב לפיה "כל חזרה מהסכמה זו, שינוי שלה או הוספה לה בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תדרש לעמוד בתנאים מחמירים יותר - כפי שקובע סעיף 40(ב), (2) שלא כסעיף 40(ב). (1) "

לאור האמור לעיל, מבלי להתייחס למשקל היותה של המעורבת בהריון לצורך קביעת רמת רשלנותו של הנאשם ולמצער למידת הפגיעה שנגרמה למעורבת, הרי שהעלאת עובדה זו ע"י המאשימה בשלב הטיעונים לעונש, ללא שבא זכרה בכתב האישום בו הודה הנאשם, מעוררת קשיים ניכרים בכל הקשור להגנת הנאשם. לאור זאת לא ניתן להתייחס להריונה של המעורבת בעת התאונה כנסיבה שהמאשימה יכולה לציין לחובת הנאשם בשלב הטיעונים לעונש.

שונה הוא להבנתי הדין באשר לטענות ההגנה בהסתמך על חומר הראיות בתיק.

הנסיבות הקשורות להתנהלותה של המעורבת פורטו במסגרת כתב האישום בו הודה הנאשם. עמדתו של ב"כ הנאשם לגבי ההתנהלות האמורה היא עניין של פרשנות. הנסיבה שנוספה בטיעוני ההגנה לעונש מתייחסת לעדותו של עד ניטרלי באשר למהירות נסיעתו של הנאשם.

היות ולא נוהל בתיק הליך הוכחות, הרי שלא היה בידי הנאשם להעלות טענות באשר לאופן נהיגתו. לנוכח זאת, בהתחשב באי התנגדותה הממלכתית של המאשימה להעלאת הטענה האמורה ובכך שדומה כי אינה שוללת את הודעת הנאשם בכתב האישום, אלא משלימה את התמונה הראייתית, ניתן להבנתי להתחשב בטיעוני ההגנה.

דומני כי קביעה זו תואמת את דברי בית המשפט בעליון במסגרת **עפ 4697/10 עבד אל רחמן ג'ראדאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.6.12):

"כפי שכבר נקבע על ידי בית משפט זה הנאשם רשאי להביא בשלב הטיעונים לעונש ראיות ביחס לנסיבות מקלות שאפפו את ביצוע העבירה, כל עוד אין הן קשורות לשאלת אחריותו לביצוע העבירה, אלא אך לשאלת העונש שיוטל עליו (ראו רע"פ 9718/04 מדינת ישראל נ' נואורה, פסקה 13 לפסק דיני [פורסם בנבו], 25.11.07); ע"פ 5362/11 אלעברה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו], 7.2.12)). פסק הדין אליו מפנה בית המשפט קמא (ע"פ 1234/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], 22.5.08) קובע כי אין להעלות בשלב הטיעונים לעונש עובדות הסותרות את האמור בכתב האישום עליו הוסכם במסגרת הסדר טיעון. שונים הדברים כאשר אין מדובר בעובדות סותרות אלא כאלו המשלימות את התמונה הכללית. עוד יש לציין כי על פי תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 אפשרות זו גם בחוק בתנאים

מסוימים. סעיף 40(ד) לחוק העונשין קובע כי במקרה בו הודה הנאשם בכתב האישום יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. עם זאת משאיר הסעיף שיקול דעת לבית המשפט "להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

עיון בתמונה שצורפה, מלמד כי רכב שנחזה כרכבה של הנאשמת עומד כששני גלגליו על הכביש (לכל הפחות מהזווית בו נערך הצילום), האחורי מבניהם על שולי מעבר החציה כשתא המטען שלו פתוח. רכב הנחזה כרכבו של הנאשם עומד בזווית מאחורי רכב המעורבת כשהוא סמוך למעבר החציה. אדם שנטען כי הינו המעורב, הולך על המדרכה במקביל למכוניתה של המעורבת. מהאמור בתמונה ניתן לראות כי לאחר התאונה היה תא המטען של רכב המעורבת פתוח. אין בכך לקבוע כי בעת התאונה, כך היה המצב ולא ברור האם שניים מגלגליו עמדו על המדרכה, בין אם כשצולמה התמונה ובין אם בעת אירוע התאונה. לא עלה בידי להבין מדברי ההגנה במסגרת הטיעונים לעונש האם התמונה שנבחנה מתעדת את הרכבים המתועדים כפי שניצבו בעת התאונה או לאחר שהוזזו ועל כן לא ברור מה מידת משקלה הראיית של התמונה האמורה. על כל פנים, דומה כי התמונה אינה מוסיפה פרטים על האמור בכתב האישום ואין בה בכדי לשפוך אור על מהירות נסיעתו של הנאשם.

יוסף כי מעבר להצגת תמונה שנסקרה לעיל, לא הוצגו בפני בית המשפט ראיות נוספות מתיק החקירה. חרף זאת, לאור היעדר התנגדות או כל תגובה אחרת מטעם המאשימה ביחס לנסיבות הנטענות, ניתן להבנות לקבוע כי ההגנה הוכיחה את התקיימותן ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי. באופן ספציפי, הוכיחה את טענתה כי הנאשם נסע במהירות נמוכה ביותר עובר לתאונה.

הוראת החקיקה החלות

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה מורה:

38. הורשע אדם - ...

(3) על עבירת תעבורה או על עבירה אחרת הנובעת מנהיגת רכב שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חדשים. אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

מהמקובץ עולה, כי בגין התאונה נשוא כתב האישום ועובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, עומד כנגדו עונש פסילה מינימאלי בן שלושה חודשים, מלבד בהתקיימן של נסיבות מיוחדות.

שיקול הדעת השיפוטי בקביעת הענישה

במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, הובנה שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לענישה.

בהתאם להוראות סעיף 40ג לחוק העונשין נקבע כי:

40ג. (א) בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט.
(ב) בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40יא, ואולם בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40ד ו-40ה.

במסגרת סעיף 40 ט לחוק העונשין נקבעו נסיבות ביצוע העבירה בהן יתחשב בית המשפט לצורך קביעת מתחם הענישה בגין העבירה:

בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם כאמור בסעיף 40ג(א), יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם:

- (1) התכנון שקדם לביצוע העבירה;
- (2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה;
- (3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;
- (4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה;
- (5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה;
- (6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו;
- (7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה;
- (8) מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה;
- (9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1;
- (10) האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו;
- (11) הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה.

(ב) לעניין נסיבות כאמור בסעיף קטן (א)(6) עד (9), בית המשפט יתחשב בהן ככל שסבר שהן מפחיתות את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם, ולעניין נסיבות כאמור

בסעיף קטן (א)(10) ו-(11) - ככל שסבר שהן מגבירות את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם.

בהתאם להוראות סעיף 40א לחוק העונשין נקבע שבגזירת העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות הבאות שאינן קשורות לנסיבות ביצוע העבירה:

- (1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;
- (2) הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם;
- (3) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו;
- (4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב;
- (5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה;
- (6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו;
- (7) התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה;
- (8) נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה;
- (9) התנהגות רשויות אכיפת החוק;
- (10) חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה;
- (11) עברו הפלילי של הנאשם או העדרו.

סעיף 40ב לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט לשקול נסיבות נוספות בעת גזירת העונש

"אין בהוראות סעיפים 40ט ו-40א כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם, וכן נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת העונש המתאים לנאשם."

הנה כי כן וכמוסבר גם במסגרת **עפ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 5.8.2013) לצורך גזירת העונש, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה וזאת בהתחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם העונש יתחשב בית המשפט בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. חריגה מהמתחם תיערך במקרים חריגים.

במקרה של הרשעת נאשם בריבוי עבירות חל סעיף 40ג לחוק העונשין על פיו:

40ג. (א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד

לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

במקרינו, מתייחסות ארבע העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום לאירוע אחד של התאונה ולכן יקבע מתחם ענישה ויגזר עונש כולל לכולן יחד.

הערכים שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הנם שמירה על שלום הציבור ועל ביטחונם של עוברי הדרך. לאור תוצאות התאונה מבחינת המעורבות, הרי שדומה כי בינונית מידת הפגיעה האמורה.

עיון בפסיקה המתייחסת לעבירות בהן הורשע הנאשם או דומות כחלק מתאונות בהן נגרמה חבלה של ממש למעורב מלמד כדלקמן בקשר למדיניות הענישה הנהוגה:

ברעפ 7195/15 מיכאל טשסלי נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין טשלי") (פורסם בנבו, 29.10.15), נדון ענינו של מי הורשע בבית המשפט לתעבורה בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות הגורמת חבלה של ממש, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"ט-1969 (להלן: תקנות התעבורה) (וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה. זאת לאחר שזיכה את הנאשם מעבירה של נהיגה מקלות ראש בניגוד להוראות סעיף 62(2) לפקודת התעבורה. בהתאם לכתב האישום בו הורשע הנאשם, פגע הוא בהולכת רגל שחצתה את הכביש בסמוך למעבר חציה "מעוצמת ההתנגשות, נפלה הולכת הרגל על מכסה המנוע, פגעה בחוזקה בשמשת הרכב וניפצה אותה. כתוצאה מן התאונה, נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, ונגרמו לה אמנזיה וחתך בקרקפת, שבר בזיז, שבר בסקרום ושברים מרוסקים באגן."

בית משפט קמא קבע כי "מתחם העונש ההולם למעשיו של המבקש, נע בין פסילת המינימום, בת שלושת החודשים, הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, לבין פסילה משמעותית, לתקופה של מעל ל-12 חודשים."

בית המשפט המחוזי לא התערב בענישה שנגזרה בבית משפט קמא וכך גם לא בית המשפט העליון.

במסגרת **רעפ 1420/13 איגור זורקובסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.2.13) נדון ענינו של מי שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה. בהתאם לנסיבות האירוע, בעת שהותו בתחנת דלק הנאשם "הסיע את רכבו לאחור כדי לתמרן את מיקומו ליד

משאבת הדלק, לא נקט באמצעי זהירות על מנת למנוע פגיעה או סיכון, לא הבחין בהולכת הרגל, פיה צינמן, ילידת 1938 (להלן: המתלוננת), (אשר הלכה מאחורי רכבו, התקרב אליה יתר אל המידה, פגע בה בכף רגלה השמאלית, והפילה לכביש. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, ובכלל זה, נגרמו לה שברים בכף רגלה."

בית משפט קמא קבע "כי מתחם הענישה בעבירה זו הינו פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 עד 12 חודשים"

בית המשפט המחוזי דחה, בין השאר, ערעור על גזר הדין ובית המשפט העליון לא נעתר לבקשת רשות ערעור שהוגשה.

במסגרת **עפת (חי') 4955-04-20 פאולה קולר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.6.20) נדון ענינה של מי שהורשעה בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות - עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה תשכ"א - אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חצייה בבטחה - עבירה לפי תקנה 67 לתקנות התעבורה; והתנהגות הגורמת נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה] נוסח חדש.

בית משפט קמא העמיד את מתחם הענישה על "**פסילה בפועל לתקופה שבין 9 חודשים ועד 18 חודשים**", (ההדגשה במקור - ש.ש.) פסילה על תנאי, קנס ועונשים נוספים לרבות מאסר (בין מותנה ובין בפועל) ובמקרים מתאימים פיצוי לנפגע."

בית המשפט המחוזי בחיפה קבע "שהרף הנמוך של מתחם העונש ההולם ברכיב הפסילה בפועל צריך לשקף את עונש המינימום, אולם בנסיבות מיוחדות יכול המתחם להתחיל ברף נמוך יותר וזאת מטעמים מיוחדים" והוסיף: "לגישתי, מתחם הענישה אמור להיות, ברף התחתון עונש המינימום - 3 חודשי פסילה ולא 9 חודשים, כפי שקבע בימ"ש קמא. קביעת עונש מינימום על ידי המחוקק, מבטא את הסף התחתון של מתחם הענישה ומכאן נדרש בימ"ש לקבוע רק את הרף העליון של המתחם."

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה עמדה פסיקת בתי המשפט על כך שהנסיבות שיש לשוקלן בעבירות דומות הנן בעיקר מידת רשלנותו של הנאשם ותוצאות התאונה (ראה למשל **עפת (ת"א) 9298-02-15 ברוך קטנוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.2.15) (להלן: "עניין קטנוב) וכן **עפת (ב"ש) 27985-02-20 מדינת ישראל נ' אלכסנדר יעקובסון** (פורסם בנבו, 29.7.20) (להלן: "עניין יעקובסון").

באשר לקביעת רמת הרשלנות ניתן לפנות לקביעת כבוד השופט בן יוסף מבית המשפט המחוזי בתל

אביב במסגרת עניין קטנוב:

"לא ניתן לומר שמדובר ברשלנות ברף הגבוה הקיים. אין מדובר במי שלא ציית לרמזור אדום, אין מדובר במי שנהג במהירות מופרזת, אין מדובר במי שלא התחשב בקו לבן או עבירה קשה דומה, אלא במי אשר לזמן קצר ניתק את הריכוז בנהיגה קדימה. מנגד, כאמור, אין ספק התוצאה קשה מאד."

לקביעת רף רשלנות גבוה יותר ניתן לפנות לקביעת כבוד השופט שליו מבית המשפט המחוזי בעניין יעקובסון:

"המשיב נהג ברשלנות במידה כזו שהביאה אותו לאבד שליטה על רכבו, סטה מנתיב נסיעתו, חצה שטח הפרדה בנוי, ועבר עם רכבו לנתיב הנגדי, שם פגע ברכבו של הנפגע שאתרע מזלו ונהג מולו אותה עת. במצב דברים זה, נוכח העבירה של חוסר שליטה ברכב והנסיבה של חציית שטח הפרדה בנוי (נסיבות שלא התקיימו בפסיקה אליה הפנתה המערערת), יתכן שהיה מקום לקבוע שמדובר ברשלנות בינונית-גבוהה; אך מכל מקום אני מסכימה עם המערערת, כי רף הרשלנות בענייננו הוא לכל הפחות בינוני."

לקביעת רף רשלנות שאינה נמוכה אף ברשלנות רגעית ניתן לפנות לפסיקת כבוד השופטת חקלאי בבית המשפט המחוזי בב"ש (בשבתו כבית משפט לתעבורה) **במסגרת תד (ב"ש) 10591-06-20** **מדינת ישראל נ' אולג קלשניקוב** (פורסם בנבו, 12.1.25)

"נתתי דעתי לכך שהנאשם נהג ברכב פרטי. אין אינדיקציה לכך שנהג במהירות מופרזת או ביצע עבירות אחרות כגון שימוש בטלפון תוך כדי נסיעה. הגם שעסקינן ברשלנות רגעית, היא אינה ברף הנמוך, בשים לב שהסטייה מהנתיב הייתה לנתיב הנגדי, תוך חציית קו הפרדה רצוף, במהלך נסיעה בעקומה."

בישום האמור ובבחינת רמת רשלנותו של הנאשם במקרה שבפני, הרי שכאמור בכתב האישום פנה הנאשם פניה רחבה ימינה בצומת מבלי שהיה סמוך לשפה הימנית בכביש, בעת שרכבה של הנאשמת חנה סמוך לצומת בצידו השמאלי של מעבר החניה ולאחריו, כאשר שני הגלגלים הקדמיים של הרכב על המדרכה ושני הגלגלים האחוריים על הכביש, המעורבת ירצה מרכבה, פתחה את דלת תא המטען ועמדה עם גבה לכיוון הנאשם.

כעולה מטיעוני ההגנה במסגרת הטיעונים לעונש, שסוגיית קבלתם נותחה מעלה, עד ראיה ניטרלי לתאונה ציין שהנאשם נסע במהירות איטית מאוד.

דומני שבנסיבות האמורות יש להעמיד את רשלנותו של הנאשם ברף הנמוך. הנאשם נהג במהירות איטית, פנה כאמור פניה רחבה שלא בצמוד לצד ימין ופגע במעורבת שרכבה חנה חציו על הכביש

כשגבה אל הכביש. בנסיבות אלו, הרי שרשלנותו של הנאשם התמצתה להבנתי בכך שפנה באופן שאינו מיטבי ולא ניתן לשלול כי קרות התאונה ותוצאותיה נגרמו גם בשל התנהלותה של המעורבת.

באשר לתוצאות התאונה הרי שכאמור בכתב האישום ובעיקר בתיעוד הרפואי שהוגש ללא התנגדות ההגנה, עברה המעורבת שני ניתוחים בשל פגיעת שבר שנגרמה בברך שמאל, השבר התאחה אך אפשר שלא כל הרקמות התאחו. עוד עולה כי המעורבת סבלה תקופה ארוכה ועדיין סובלת מכאבים ואף נעזרה למשך תקופה ארוכה בטיפול פיזיותרפיה. עוד נלמד כי בהתאם להערכה רפואית, סובלת המעורבת מנכות ברמה של 19% (וברמה של 5%), אך לא הוצגו מסמכים בנושא מאת הביטוח הלאומי. הפגיעה הנטענת באשר למסלול עבודתה של המעורבת לא נתמכה במסמכים, אך לאור הרושם האמין והכאוב שהותירה בדבריה בבית המשפט, הרי שניתן להסתמך עליהם. לאור זאת הרי שדומה כי הפגיעה הפיסית שנגרמה למעורבת עומדת ברמה הבינונית-נמוכה, משגם קרוב לשלוש שנים מקרות התאונה, עדיין ניכרים עליה סימניה. עם זאת, לא הוצגו אינדיקציות וודאיות לפגיעה שתשפיע על המעורבת באופן משמעותי לאורך כל חייה.

יצוין כי הפגיעה שנגרמה למסלול עבודתה של המעורבת והסבל הנפשי הניכר מדבריה, אינם עולים ישירות מכתב האישום ומהמסמכים הרפואיים שהוצגו. לאור זאת הרי שניתן היה לתהות האם בבחינת תוצאות התאונה יש להתייחס לרכיבים אלו. התשובה לכך חיובית לעניות דעתי וזאת כגזירה מכלל "הגולגולת הדקה" בדיני הנזיקין אליו התייחס בית המשפט העליון עוד במסגרת **ד"נ 12/63 מואיס ליאון, ו-4 אח' נגד משולם רינגר' המוסד לביטוח לאומי, ואח' (פדי יח(4)726)**

לדעתי, מתיישב עקרון הגולגולת הדקה עם מבחן הצפיות, אפילו הוא חל גם על היקף הנזק ומידתו. כל אדם המצוי בהווית העולם – וכזהו האדם הסביר המשמש קנה מידה לקביעת כושר הידיעה וראיית הנולד – יודע שאין לך אדם שלם בגופו וברוחו וכי כל אדם עלול לשאת בחובו חליים, מרוויים ומצבים גופניים העשירים להשפיע על גודל הנזק. שיצמח מכל פגיעה גופנית. אולי מן הנכון לאמור שהאי־נורמלי הוא הנורמלי שבאדם, ו הנזיק לשאת גם בתוצאות הנובעות מאי־הנורמליות של קרבנו, שבאופן כללי היא ידועה וצפויה אף שפרטיה משתנים מאיש לאיש. בלשונו של לורד ורייט (Wright) (במשפט 133: {1942, 2 All E.R. 396, 405, Bourhill v. Young; } "אם" אך הוכח מעשה העוולה, חייב עושה המעשה לקחת את קרבנו כפי שהוא מוצא אותו. "מדוע? מפני שבדרך כלל המזיק הרשול אינו בוחר את קרבנו וגם אילו היה בוחר בו – לא היה יכול לדעת מה מסתתר בו העשוי להשפיע על גודל הנזק.

בשינויים המחויבים הרי שלמיטב הבנתי הצנועה כשם שבדיני הנזיקין נערכת התחשבות בחולשותיו של הניזוק, כך גם בבחינת הנזק שנגרם למעורב בתאונת דרכים יש להתחשב גם בנזקים לא גופניים שנגרמו לו.

לאור כל האמור לעיל, תוך הבאה בחשבון של הנזק הפיסי והקושי הלבני פסי הרי שלמיטב הבנתי

עומד הנזק שנגרם בתאונה ברמה הבינונית.

לנוכח כל האמור לעיל, בהתחשב בערכים המוגנים, בפסיקה שהובאה ובנסיבות ביצוע התאונה, הרי שלמיטב הבנתי עומד מתחם הענישה הראוי במקרהו של הנאשם, על פסילה בפועל לתקופה שלושה לשניים עשר חודשים, פסילה מותנית, ופיצוי למעורבת שאפשר וישולב עם וקנס

בכל הנוגע לקביעת עונשו של הנאשם במתחם, הרי שלא מבוטלת פגיעת העונש האפשרי בנאשם לאור הטענה שלא הוכחה, לפיה זקוק הוא לרישיון נהיגתו לשם הגעה למקום עבודתו. עם זאת דומה כי הנזק האמור אינו חורג מהנזק הקיים במרבית המקרים בהם נאלץ נהג להיפרד זמנית מרישיון נהיגתו.

עוד עומדת לזכותו של הנאשם נטילת אחריותו על התאונה וההכרה בה חרף טענות שהעלה באשר לרמת רשלנותו ובקשר להתנהלות המעורבת.

לזכותו של הנאשם עומדת גם העובדה שחלפו כשלוש שנים ממועד התאונה והעובדה שחלפו כארבעה עשר חודשים מהמועד בו הודע לו על סגירת ההליך כנגדו (ביום 14.9.22) ועד למועד הגשת כתב האישום (ביום 8.11.23). אין בכך כדי להביא ביקורת כלשהיא על רשויות המאשימה אשר העומסים המוטלים עליה ידועים למוטב זה מכוח ישיבתו היומיומית בדין, אך על פרק זמן זה ומשמעותו בכל הנוגע לשינוי מצבו של נאשם, לעמוד לזכותו בעת גזירת עונשו. יודגש כי מסקנה זו חלה אף אם היה ידוע לנאשם על הכוונה להגשת כתב אישום, עובר למועד הגשתו בפועל וזאת לאור לוחות הזמנים (יוזכר לעניין זה כי המכתב שמוען לב"כ המעורבת בדבר ההמלצה להעמיד את הנאשם לדין, נערך כעשרה חודשים לאחר שקיבל הודעה בדבר סגירת ההליך נגדו).

עוד עומד לזכותו עברו של הנאשם בעשור האחרון, שהנו כאמור מעלה חף מעבירות והעובדה שבכל 65 שנות נהיגתו, לא הורשע במעורבות בתאונות דרכים.

לאור כל האמור הרי שלעניות דעתי יש להעמיד את עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם הענישה בכל הנוגע לרכיב הפסילה. רכיב זה לא יועמד בתחתית המתחם לאור העובדה האמור בנוגע לאופיו של הנזק שיגרם מהפסילה. בנוסף לכך יקבע פיצוי שאינו נמוך על מנת לבטא את הקושי שנגרם למעורבת כתוצאה מהתאונה, אך הדבר יאוזן עם הימנעות מקנס לטובת קופת המדינה.

יוער כי לא מצאתי לסטות לקולא מהמתחם לאור היעדר אלמנט שיקומי, שאף אינו רלוונטי במקרה זה, כמו גם נפקדותן של נסיבות חריגות המצדיקות סטייה כאמור.

בהתחשב בכל האמור לעיל, אשר על כן החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

פסילת רישיון נהיגה לתקופה של **4** חודשים בפועל

(מוסבר כי יש לבצע הליך של הפקדת רישיון נהיגה במזכירות בית המשפט בהתאם להנחיות המזכירות וכי באם הדבר לא ייעשה אזי תקופת הפסילה לא תימנה).

פסילת רישיון נהיגה לתקופה של - 6 חודשים וזאת על תנאי למשך - 3 שנים.

(מוסבר כי על פי הדין מי שנפסל על תנאי יפסל בפועל אם תוך התקופה שנקבעה בגזר הדין יעבור אותה עבירה עליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה) .

פיצוי למעורבת בסכום של 4,500 ₪.

הפיצוי ישולם עד ליום 17.10.25. פרטי המעורבת המלאים, המצוינת בכתב האישום כע"ת 1, יועברו על ידי המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 30 יום מהיום.

ניתן לשלם חוב מסוג קנס/ פיצוי/ הוצאות **כעבור שלושה ימים** מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה: www.eca.gov.il.

מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי(מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000.

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

לידיעתך: החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט. **לידיעתך:** בחלוף המועד לתשלום המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה ינקוט הליכים לגביית החוב. **למידע נוסף** ותשלום הקנס ניתן לפנות גם לנציגי המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה במוקד המידע והשרות הטלפוני בטלפון מספר 35592* או בטל' מספר 073-2055000.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ה, 17 יולי 2025, במעמד הנוכחים.

